

I. ÉVFOLYAM 5. SZ.
1934. DECEMBER HÓ

ORSZÁGOS KÖNYVTÁRI KÖZLEMÉNY
- Nem adható el!
BUDAPESTI ÁLLAMI KÖNYVTÁR

EGYES SZÁM ÁRA 20 FILLÉR
ELŐFIZETÉSI ÁR 1 ÉVRE 1-50 P

Bokrétások Garaja

TÁRSADALMI
FOLYÓIRAT

SZERKESZTI
PAULINI BÉLA

Megjelenik havonta egyszer

SZENTISTVÁNIAK

Kultur film felv.

Legujabb!

Az öröm könnycseppjei pedig — maradnak

Először egy kis bevezető... Csak ugy kapásból egynehány »lévedés« az esztendőben, nem haragból már így az esztendő alkonyán, s a reményben, hogy az idej sok-bába-rendszer visszafejltök és a Magyar Bokréta Szövetség jövőre nyugodtan végezheti azt az országos munkát, amit igenis egyre határozottabb rendszerré kell kiépíteni, jól bevált dogmákra alapítani, nehogy a sok-bába között elpusztuljon a — gyermek: az a számtalan szempontból nagyértékű magyar mozgalom, amit igenis a bokréta nevezetű lehet kell füzni.

Ország bokrétája! Gyönyörű világon nincs más és régen nem magánügy; apróztatni ami

már nagy, legalább is »célszerűtlen«, hogy tartsuk magunkat a haragmentesség irányához.

Csak ugy kapásból... Például egy Gyöngy-csokrot, vagy Gyöngyköteget vagy Gyöngy-füzért, esetleg Gyöngyharmatot láttam valahol, nos, nézem az erkélyről a »felvonulást«. Jönnek, már jönnek! Valóban hatalmas »népi« ricsaj kerekedik, illetőleg előrobog a népi »sláger« csakugyan sátoros cigányok? Ugy gondolom ott az erkélyről, még se igaziak, bekormozott képű falusi legények — szegények — leányok lesznek ezek a folt hátán folt sátoros kocsikon, kocsik mellett, rekontra méltóság-telenség, szubkontra, hirskontra de menjünk. Másutt viszont egy szorgalmas azt ta-

lálta ki, hogy minek az a nagy összpontosítás, gazdaságosabb az egyetlen falu csoportja, de aztán azzal rogyásig »népművészet«. És kérem, már éppen közeledem a rogyáshoz, amikor az egyik képen pattogatott kukorica is »játsszik« és akkor a cubretti, vagy hogy nevezem, előre lépdél a színpadon és elkezd a nézők közé szórni a pattogatott kukoricát. Eszem adta cubrettje, dévaj kis közönség-élet volt, eszem adta, bár nem hiszem, hogy a kis leányka találta ki, szegény kis eszemáda.

És egy eset a népviselet díjazás feltalálása, de nem egy falun belül, hanem sok falun kívül, összpontosításkor, vagyis lesz első díj, második, harmadik... Milyen nemes, vetélkedés támad majd — lehetne gondolni. »Nem egészen« szerencsés elmélet alapján. A gyakorlatban ugyanis az egyesnek minősített helység menyecskéi nagyon boldogan

„Írassék egy költemény . . .“

mennek el, a kettesnek ítélték is úgy nagyjából, a negyediknek minősítettek netán, bár szívtőlben már ott zakatolhatott a gondolat: de hát miért nem lettünk mi az elsők. És akik nem »nyertek«? Talán itt ott ríva mentek haza s azzal a hittel, hogy ennél fogva a mi viselkedésünk nem ér semmit? S eldobandó? Ó,

És négy: a gunáryakszakítás... Szinte..

Nem harag, de négy »tévedés« az esztendő, negyven tévedése közül, nem harag, de feltétlenül szükséges, hogy az ország bokkrétája — végérvényesen kialakíthassa, megrögzíthesse országos programját.

Illetőleg esztendő legvégére megérkezik a legfőbb!

Ugyanis az a »kiindulás« hogy az értelmiség is elmélyítendő a népművészeti kultuszban. Helyes!

De a mikéntje aztán már ijesztő, ha szabad így kifejeznem magamat.

Jön egy illető ur alulirothoz, hogy ugymond az érsekcsanádi lakodalom szövegét, már tudjuk, most csak legyen szives szerzek hozzá érsekcsanádi ruhát — mert nem akarnak »hamisítani« — és akkor az érsekcsanádi lakodalom már mehet a — Városiban.

Valamint... Egy vidéki városban láttam egy kis gyöngyöst és kérem, jönnék a gyerekek — bizonyára ügyvédek, orvosok, sőt szerkesztők gyerekei — és jönnék, hogy aszongya, no, aptyuk, meggyűtünk Kalocsáru! (Elmélyülés numero 1.) Aztán utóbb, hogy aszongya, most következik a kazári aratás. Majd, no most a bujáci fonó. Ecetera. De már megkérdem az egyik »bujakit«: hallod-e kislányom, hol van Buják? Feleli, az nincs, »csak a szerepből«. (Elmélyítés numero 4!?)

Valamint, de az összes vidékek Karácsony-körül »népi« játékaikat összpontosítva a nagyon nagy városba, a zséros kalap is összpontosítva, csak épp a — nép hibázik: — legeslegujabb a bokkrétamozgalom sikerei nyomán.

Mert — »nem akarunk hamisítani?« Valóban a rigmus is »eredetiek«, a gunya is, — csak a belevaló nem. Ez már lényegtelen az elmélyülésben?

Nekünk nem, egy tucat okból.

Most csak röviden.

Egy, hogy ez a — fából vaskarikák. Népművészet, nép nélkül.

Kettő, hogy itt kerekedett egy szerencsés mozgalom, amelynek nyomán a nép, amelyik már-már kezdte elveszíteni lelkét és szinte testi formáját, nemes önmagáraismerésig jutott. Igenis mindenki boldogságára, aki a — népművészet varázslatában el tud mélyülni. Az öröm könnye megcsillan a nép szemében — ez a sok szépség hát én vagyok? — s az öröm könnye lélekkben kiigazította, de szinte testben is egy fejjel emelte fel, nemes sőt a legnemesebb büszkeség támadt az öröm könnyeseppjéből, de hogy is kérkedés, igenis a legjobb büszkeség. Igenis, kettő, hogy az örömmel és a könnyeseppje pedig feltétlenül és de igazán minden más szempontra való tekintet nélkül is meghagyandó.

Három... Hogy a népművészetekben való

Mikulka János kántortanító, a mikóházi Bokréta atyamesterének édes kedves ötlete támadt. Maga köré gyűjtötte a »tagokat« és azt mondta nekik: »Írassék egy költemény arról, hogy elmentetek a Gyöngyösbokrétába«, vagy ilyesféleképp, a tényállás, hogy valóban feladta a leckét, ahogy még alig egy néhány esztendővel ezelőtt az iskolában is feladta nekik, mivel hogy ennek a Bokrétának a javarésze egészen fiatal lányok. És megirattott, ha nem is formailag vett költemény, de lényegileg csupa szív, lélek iromány, ahogy kibontjuk a hatalmas vastagságú levelet, tizenkét árkus papíros kerül elő belőle.

De melyiket tegyük be a bokrétás újságba? A legjobbat? Nos elolvastuk a tizenkét dolgozatot, egyik kedvesebb mint a másik, illetve mindegyikbe van valami extra kedvesség. Melyiket? Ej, vegyük nevek szerint a — betűrendben elsőjét. Tehát? „A“ betűs nincs, „B“ betűs? Balogh. Jó, vegyük az övét.

A Gyöngyösbe . . .

Irta: Balogh Mária, Mikóháza.

Egy szép nyári napon nagy megtiszteltetés ért bennünket, felhívtak minket Pestre a gyöngyösbokrétába. Ha nincs a Gyöngyös Bokréta tán egész életünkben sem látuk volna Budapestet. Micsoda nagy öröm fogott el minket és nagyon, de nagyon örültünk, hogy mi felmegyünk hazánk fővárosába. Arról a nagy kíváncsiágról nem is tudnék eleget írni, ami a belsőmet gyötörte, mert én csak igen sokat tanultam az iskolában Pestről, de még sem tudtam elképzelni, hogy milyen is lehet. Nagy nehezen bekövetkezett az a nap, hogy mennünk kellett. Elemben nem emlékszem olyan örvendetes napra, mint az volt nekem, Augusztus 18-án székerekre ültünk, behajtott velünk 4 szekér Újhelybe. Ott felültünk 11-óra tájban a vonatra. Egész nap utaztunk. Sokan közülünk még nem is ültek vonaton csak akkor először. Igaz, hogy akkor sem ültünk, de egyik ablaktól a másikhoz szaladgáltunk, bele is fáradtunk. Alig vártuk az estét, mert igen kíváncsiak voltunk Pestre. Mikor már ott mssze voltunk, azt mondta a Tanító Úr, hogy lányok lehet lassan készülni. A szívem úgy vert már öltözködés alatt, hogy majd megugrott a helyéről. Mikor megláttuk Pestet annyira megvoltam lepve, hogy az első pár percre nem is tudok visszaemlékezni. Any-

nyit tudok írni, hogy igen de igen boldog voltam. Este volt. A villanyok égtek. Olyan volt az egész előttem, mintha a menyországba kerültünk volna. Csak bámultunk jobbra-balra. Fel is tettem magamba a többi bokréta testvérekkel, no ha már itt vagyunk, megnézünk mindent, életemben nem láttam még villanyost s ott láttam. Még nem elég, hogy láttam, de ültem is benne ötször. Eddig ha hallottam is róla, nem birtam elképzelni, hogy milyen is lehet az. A Lánchídről csak tanultam, de nem tudtam, hogy milyen is az. Így jártam a Dunával is. Sétáltunk is a partján, amikor az Országházat voltunk megnézni. Azt sem birtam eleget nézni. Különösen azokat a gyönyörű ablakokat. A Szent János körmeneten pedig alig volt köztünk olyan, aki ne könnyezett volna. Akkor kívántunk annak sok minden jót, aki a Bokrétát ki találta, mert ilyet sohasem láttunk s nem tudjuk hogy fogjuk e még az életben látni. Nem tudtuk, hogy mire nézzünk. Igen felfigyeltünk, amikor a Tanító Úr megmutatta a Kormányzó Úrat, a Miniszter Elnök Úrat. Rájuk ismertünk, mert újságban láttuk a képüket. Milyen boldogak voltunk, hogy ezeket a nagy embereket életben is láthattuk. Hátha arra a temérdek emberre gondolok, hogy talán kitétek annyit, mint amennyit egész életemben láttam eddig összesen. Se hosszát, se végét nem lehetett elvárni. Ez a nap örökké eszembe fog maradni. Nincs nap azóta, hogy eszembe ne jusson. Esténként akaratom nélkül is megjelenik szemem előtt a tűzijáték. Erről azelőtt nem is hallottam soha. Gyönyörű volt. Büszkeség is tölti el szívemet ha rá gondolok arra a nagy városra, mert az a magyarok birtoka. Lelkünk és testünk egyformán kivolt elégtve. Mert az ellátás, a szállás olyan volt, amelyet a gróf komteszek kapnak. Voltunk az állatkertben is. Gyönyörűek voltak a madarak. Elmentünk a virágházba. Szép virágokat láttunk, sok-sok félet. A nagy pálmafákban nem birtam eleget gyönyörködni.

A Városi Színházban mink összesen háromszor játszottunk. Nagyon sikerült. Bemutattuk az »Árva lány bucsuztatást«. Nagyon sikerült. Ugyan itt igen sok szép népviseletet láttunk a többi bokréta testvérekben. Valóságos iskola volt nekünk ez a pesti ut. Van is miről még most is beszélni, ha kérdeznék bennünket az itthoniak. Áldja az Isten azokat, akik minket a bokrétába és ilyenben részesítették testünket meg lelkünket.

»elmélyülésnek« (?) nem ez a nagyon is egyszerű módja illő az értelmiséghez. Ugyanezen az alapon természetesen meggyőződésünk, hogy a nagy magyar értelmiség — minek utána ezt a fából vaskarikát átgondolta — maga lát hozzá, hogy az örömmel imént emleget-

tett könnyei megmaradjanak ott, ahol azok megjelentek. Jó pillanatban.

Átgondolta... t. i. az új »akció« indítói közül is egy már nagyon is belátta, hogy ez — »nem stimmel«.

De azért emlegetni kellett, mert legujabb.

A csigavigtaposástól a lólábu szeretőig

Alábbi „Janenonnant” a „Népélet” című folyóirat különböző számaiból tartóztuk.

A csigacsináló meg a csigavigtaposás.

Csigatészta . . . ki ne ismerné, szeretné ha levesben kunalazhatja. A csigatésztahoz fűződnek alábbiak:

Kisgyőrnek, ennek a Bükk mélyén rejtőzködő, „termős erős kövek sziklás tetejében” épült színmagyar falunak egyik néprajzi ékessége a kiskapuk megépítése és a kapubálványok megfaragása. A kiskapu mindig nehéz tölgyfából módosan fölépített alkotmány s a bálványokra virágserépből növekedő, karesú rozmaringzálakat s ezeken ülő kövér tulipánokat, gránátalmákat vésnek. De ezeknek a szép kiskapuknak Kisgyőrben nemcsak az a rendeltetésük, hogy kinyissák, vagy becsukják, hanem hogy üzeneteket is megőrizzenek. Az egyik kapu szemöldökfáján például látjuk felhár krétával felírva: „Itt járt a fius vőfé. É. I.” Aminek az értelme, hogy itt járt Éles István, a völgyény vőféje, a gazdát, meg a családját nem találta otthon, de a gazda a családjával tudja meg, hogy szívesen látják a lakodalomba. Hogy melyikbe, azt a gazdák már jól tudják. A mennyaszszony vőfélye viszont így jelenti be a meghívást: Itt vót a csigacsináló.

Hogy mi az a csigacsináló? A lakodalom napjára a lányos házhoz meghívják azokat a rokon és ismerős családokat, akiktől ajándékot remélnek. A meghívott házakból a háziasszonyok a lakodalom reggelén meg is jelennek s visznek tehetségük szerint lisztet, zsírt, tojást, aprójószágot, fűszerszámot, pénzt, egyesek segítenek a sütés-főzésben is, a lakodalmi esigaleveshez való csigatészta csinálásában. Ezért a menyasszony vőfélye röviden a — csigacsináló. A meghívottak, ha módosak, annyi ételmet, pénzt összehordanak, hogy az új házasok jóideig éljenek belőle. Akinek a házához a csigacsináló nem megy el, csak a fiús vőfély, az akár otthon maradjon, mert nem lesz szívesen látott vendég. A hajdumegyei Földes községben Koronkai Gergely bírósíelt gazda elbeszélése szerint egy héttel a lakodalom előtt délután összegyűlnek a meghívott asszonyok és leányok a menyasszony házában és beszélgetés, később dalolászás közben látnak hozzá a csigatészta elkészítéséhez. Estefelé beköszönnek a férjek, meg a meghívott legények is s a háziak jól tartják őket valami „hirtelenlett” vacsorával. Étkezés után aztán táncperdül a fiatalság — „eltaposni a csigát.” Ezt a mulatozást csigavigtaposásnak is nevezik. Azelőtt néha reggelig is taposták a sok csigát,

Csengetyű a gyerekek nyakában.

A szegedi tanyákon — Tömörkény István följegyzése szerint — még a múlt század harmadik negyedében is szokásban volt, hogy a tanyai asszony a mászkáló kisgyerekek nyakába csengetőt kötött — néha eserépből valót — hogy ennek a szaváról mindig

de kívánja, hogy legyen — „még ha az ördög is.” Este a fonóban egy legény ül mellette. Az orsó leesik. A leány lehajolás közben látja, hogy a legény egyik lába lóláb, a másik ökörláb. A legény maga az ördög. Ilyen körülmények között kap — szeretőt a leány.

KAZARI NYOSZOLYÓASSZONY A VÁLTÓKAKASSAL

dr. Gönyey Sándor felv.

tudja, hol ténfereg a tanya körül a lelkes kéje.

A váltókakas meg a váltókálács.

A nógrádmegyei Kazár és Vizslás községek lakodalmaiban különleges szokás a menyasszony és völgyény kicserélésekor egy díszesen felöltözött kakas és tyúk kölesönös átadása. A völgyény nyoszolyóasszonya a kakast, a menyasszonyé a tyúkot díszíti fel kis tarajos főkötővel, sok színes szalaggal. A cifra kakast a nyoszolyóasszony viszi a völgyény lakodalmos menetének élén, amíg eléri a menyasszonyi házat, ahol a menyasszony násznépe a nyoszolyóasszonnyal várja őket a feldíszített tyúkkal. A két állatot kicserélik. A váltókakast a menyasszony, a tyúkot a völgyény kapja.

A kakassal egyidejűleg egy-egy hatalmas — menyasszonykálácsot is visznek és azt is kölesönösen kicserélik. Ezt meg váltókálácsnak nevezik.

„Kilátszik a lóláb . . .”

Ugy-e akkor szoktuk mondani, hogy kilátszik a lóláb, ha valakinek titkolt, gonosz szándékát megismerjük?

Magyar népmesék szerint:

Mariska nevű leánynak ninesen szeretője,

Más változat szerint egy asszony meglátja az ördög lólábát s megkérdi miért van az? Az ördög kitérően válaszol. Másnap éjféltkor azonban az asszony látja, hogy a lólábú négy feketelovas hintón utazik: az ördög!

„Kányafogás” a Zselicégben.

Általánosságban elterjedt volt a Zselicégben, — ott Somogyországban — a kányafogó hurok. Kányának ott a vetési varjút nevezik. Ennek fogására télen egy kukoricaesövet közepén kifúrtak és jó erősen összedrott lófarkszőrből hurkokat készítve, 10—15 hurkot behúztak a eső felső végébe. A eső alsó végébe hosszú karót dugtak, majd a karó felső részére a hurkokat jó erősen odakötötték. A felállított karóra rászálalnak a varjak s miközben a kukoricaszemet szedegetik, lábuk beleakad a lófarkszőrökbe. Egerek ellen vizzelt telt fazekakat állítottak fel a mezőn, beásva a földbe. Verebekre szűrűrostával vadásztak. Mikor hajdonát nyomtattak, a polvára rámentek a verebek. A polvára fadarabba alátámasztott rostát borítottak. A fadarabon hosszú madzag. Ha megtelt a rostaalja verébrel, a madzaggal elrántották a fát,

Mikulásnap i büszkélkedés

— Holnap, holnap jön a Mikulás... máma, máma jön, máma... — mondogattuk ott a tuladunai tanyán, no nemrégiben, ez előtt vagy negyvenöt-ötven esztendővel. Merő izgalom volt a szívünk, de mennyivel frissebben ketyegett, mint közönségesen, de mennyivel! S jött is a Mikulás, de igazi eleven Mikulás, szép kenderkőcféle szakálla volt, magas süvege és zsák volt a vállán. Elmondotta itt dorgáló, ott ugyan dicsérő szavakat, de végül is csak kanyarítja ám le a válláról a zsákot: oh, mi minden van benne, mi minden? De frissen ketyegett a szívünk, majd szétkalapálta a mellünket.

— No, kíváncsi vagyok, mit hoz a Mikulás — mondogatta az említett negyvenöt-ötven esztendővel... utóbb e sorok írója, előestéjén a nevezetes Mikulásnapnak s vén szívű zakatolt, ahogy épp tudott.

Jött is a Mikulás. Csak épp az az egy, hogy negyvenöt-ötven esztendővel ezelőtt nagy fehér bajuszt, szakállt viselt, most meg jóval kisebb — fekete bajuszt, és egy csepp szakállt sem, érdekes, a gyerekek megöregszenek és a Mikulások megfiatalodnak? És kettő, hogy alacsony sapkát viselt és nem volt zsák a hátán, hanem bőrtarisznya a gyomrán. És három, hogy a táskában aligha van füge, meg alma, meg aszaltszilva.

— No, Mikulásbácsi, no?

Ő, leveleket szedett elő, egy sárgát is, a gyerekek kibontják, tizenegy csekklap, előfizetés a Bokrétások Lapjára — nem több, nem kevesebb, őszintén bevalljuk, Mikulásnap...

De engedjék meg a Mikulásnap i előfizetők, hogy eldicsekedjünk velük.

Mikulásnap i előfizetők: vitéz Bobory György orsz. gyűll. képviselő Domaháza, dr. Balázs Rudolfné orvos felesége Csurgó, Főiskolai Faluszeminárium Sárospatak, Gáthy Pülöp igazgató Budapest, botfai Hüvös László szobrászművész Budapest, Imrédy Béla pénzügyminiszter Budapest, Lakner Oszkár, né főjegyző felesége Gyékényes, Magyar Pál orsz. gyűll. képvis. Budapest, Szinyei Merse Jenő cs. és kir. kamarás, orsz. gyűll. képvis. Budapest, Szuchovich Sándor főszolgabíró Szirák, dr. Vargha Imre államtitkár Budapest.

Kegyelmes urak, Méltóságos urak, Nagyságos urak, hölgyek s első előfizetőnk egy gazdaember leánya volt — bokrétás — amivel ugyancsak eldicsekedtünk képletesen igenis az egész ország simogatja a Bokrétások Lapján át is a bokrétás-gondolatot, s kegyelmes Miniszter ur is kíváncsi rá, hogy például elvette-e már felefélig Gábor István bujári bokrétás legény Petre Aranka bokrétás leányt.

Dehogy is az egy pengő ötvenkéket köszönjük. Köszönjük, hogy Nagyméltóságú

Méltóságos Nagyságos, Tekintetes, Tisztelt című és Szépményű magyar nőket és férfiakat egyként érdeklí apró hírecskóinkon, szerény cikkeinken át is a bokrétá-gondolat, számtalan irányu és csupa jó értelmén ki-viül azért is, mert mögötte — magyar ügyekben való magyar együttvalóság is reménykedik.

Minden jó jelkép benne van abban, hogy a Bokrétások Lapját egyformán kezdik olvasni lócán és bársonyszékben, szabadjon csak ezzel eldicsekedni.

Mikulás napján . . .

Ország bokrétája

E rovatban a szövetség alapszabályai szerint működő helyi egyesületek „Bokréták” sorozatát adjuk, megalakulásuk sorrendjében. Más állítólag hasonló szándékú, de nem a szövetség alapszabályai szerint működő csoportosulások — bokrétautáztatoknak, vadbokrétáknak tekintendők.

A bujári bokrétá.

Elnök: Almási Miklós kántortanító.
Jegyző: Opolcsik Ferenc gazdálkodó.
Pénztáros: Juhász József gazdálkodó.
Ellenőrök: Varga Mihály és Mikudina István.

Tagok: Oravecz Péterné Gézi Ilona, Madarász Ferencné Opolcsik Angyalka, Opolcsik Ferencné, Madarász Erzsébet, Pásztor Jánosné Mihály Margit, Molnár Angyalka, Pásztor Lászlóné Gézi Margit, Vajgel Ilona, Gulyás Erzsébet, Gábor István, Pásztor János, Juhász József, Molnár István, Sáfáry József, Pásztor János, Gábor Pál.

A váraljai bokrétá.

Elnök: Jánosi György lelkész.
Titkár: Szősz Sándor.
Pénztáros: Imre György.
Ellenőr: Csoma János.
Tagok: Szősz Sándor, Babai Sándor Pál, János, Remes János, Tóth Sándor, Düzsi József, Dömötör Sándor, Dömötör György, Ujhelyi Erzsébet, Ujhelyi Ilona, Imre Erzsébet, Kovács Erzsébet, Kis Erzsébet, Dékány Erzsébet, Vassag Éva, Tóth Éva, Magyar Judit.

A szakmári bokrétá.

Elnök: Kelemen Albert kántortanító.
Titkár: Tóth M. Ferenc.
Pénztáros: Tóth Antal.
Ellenőr: Szabadi István.
Tagok: Kovács Ferenc, Mácsai Kálmán, Szabadi István, Nánási Sándor, Ludas András, Szabadi István, András János, Balogh László, Tóth Ignác, Pirisi Ferenc, Vén Ferenc, Iván Gizella, Szabadi Julanna, Mácsai Erzsébet, Nagy Mária, András Jánosné, Kákonyi Mária, Tóth Sándorné, Balogh Lászlóné, Tóth Vera, Király Erzsébet.

Kit, hol, mért vernek meg?

Kantalövök

Kedves Szerkesztő Ur! Engedje meg, miután Ön letette a toliát én felvegyem.

Váljunk el uszódi Benedekéktől és hajóra szállva utazzunk Budapest irányában két községet. A hajóállomáson ezt a nevet találjuk: Ordas. E község lakóit a környéken kantalövöknek hívják.

Híletleg átadom a szót egy géderlaki gazdának, Barabás Imrének, akivel a határban összekadva csakugyan megtárgyaltuk a kantalövést.

Kezelünk.

— Megtekinttem a vetést — mondja — megyek hazafelé.

— No, gyerünk együtt! — mondom.

Egy darabig szófianul baktattunk.

Akkor azt mondja Imre bácsi:

— Aszondják, hogy a kántor ur kiolvasta a bokrétás ujságból az uszódiakat, hogy miér haluskások?

— Ki ám...

— Be köllene tenni a kantalövöket is.

— Hát azt lehetne.

— Hogy is vét? Hát csakis úgy, hogy az apám mesélte régen, hogy valamikor az egyszeri ordasiak arattak. A vizes kántát este kinn felejtették a határban. Annak a bokornak a tövében, ahová a nap elől dugták. Hát haza mentek. A kántát nem is keresték. Amint a nap lement, sebes szél huzódott a határon végig. Nemcsak a fák leveleit mozgatta meg, hanem az ágakat is legyezgette. Az üres kántába is befelyült, az még zuzni, bugni kezdett. A csősz, aki a mezőn bolyongott, fölnesselt. Megállt. Hallgatódzott. Tyü! A teremburáját, mi morog itt olyan rejtőn? Talán bizony medve? Lassan a hang felé lopakodott, de menni jobban közeledett a bokorhoz, annál biztosabbra vette, hogy medve van a bokorban. Ennek fele se tréfa. Nagy ijédten megfordult, irány a falu, de elv frissen járt, ahogy csak a lábait rakhatta, míg a szusz futotta. Amint meg beért a faluba, torka szakadtából kezdett ordítani: Hej! Emberek! Kaszára, kapára! Puskát neki! Medve van a határba! A férfiak is elindultak. Elöl a csősz. Utána egy-két puskás, botosok, kaszások. Mivel a szél ereje nőtt, a morgás erősödött. Hallod? Hallom! Mérges! Nagy lehet! Má érzi hogy gyűvünk még erősebben morog! Célozz! A bátrabbak már megközelítették a bokrot. Akkor a puskások céloztak. Durr! Rettenetes csőrömpölés támadt, de viszont a morgás megszünt. Megdögiött a medve? Azért csak óvatosan lopakodnak. Hát uramfia. A vérbefagyott medve helyett a széllött kanta cserepei vannak a földön. No, azóta hívják őket kantalövöknek...

Nevetve elváltunk, én pedig elhatároztam, hogy hamarosan átmegek Ordasra, és megkérdelem, miért hívják a géderlakiat »gö-lődinéseknek«.

VIZSLOVSZKY LÁSZLÓ.

Részlet a szentistváni betlehemes játékból

I. pásztor: Hopp Isten, adj Isten, lám én is itt vagyok. Hegyekből előjött pásztorember vagyok.

II. pásztor: Jól van, jól van pajtás, én is látlak téged, hát a nyájad hol van? Gazdátlanul béget?

I. pásztor: Őrzi három kuvasz, jó fiúvet harapnak.

III. pásztor: Hát az öreg bundást ugyan má hun hagyta?

I. pásztor: Egyet-kettőt fütyentek juhásznak módjára, az öreg is bejön, kulacs-húzására. (Fütyönt)

A 3 pásztor (énekelve):

Ó, ó, ó, három esztendő toklyo.

A bográcsba vóna jó.

Abba kéne hagyma, só.

É, é, é, egy kulacs bor amellé,

A torkomat megkenné.

Nem lehetne jobb enné.

Gyere öreg ülünk le, ülünk le

Igyunk a gazda borából

Annak is a legjavából.

(Kopognak)

III. pásztor: Ki, ki, ki, sarka felől nyílik ki!

Öreg pásztor: (bejön) Hát ti öregapátoknak azt mondjátok: ki, — ki, — ki, oszt nem hogy be — be — be? Mindjárt megszabdalom az ingeteket ezzel a kampóssal! (körülnéz) Hej, be szemetes

be szemetes a házatok! Talán nincsen szép lányotok? Pedig az én bodrc szakállom tiszta helyre vágyik.

II. pásztor: Feküdj öreg, feküdj, majd vigyáznunk a te nyájadra addig.

Öreg pásztor: Szó, ami szó, elfáradtam, alhatnék, de előbb még had nézzem meg a kulacsban mi van?

I. pásztor: Nézd csak pajtás az áldóját, mit csinál a vén medve.

III. pásztor. Ugyilátszik a fenekére akar látni ökelme.

Öreg pásztor (ivott): Tán sajnálod ezt a kortyot, kölyök? Vigyenek el fütőnek az ördögök!

II. pásztor: Feküdj öreg, feküdj!

Öreg pásztor: No hát hány ora?

II. pásztor: Féltizenegyre.

Öreg pásztor: Nem lehet, mer a Bodri kutyám most ugatta a féltizenegyet.

I. pásztor: No hát féltizenkettőre!

Öreg pásztor: Hát akkor csakugyan le kell fekünni.

Uccú bundám leteszlek

Többé juhász nem leszek! (Lefekszik. Aztán a többi pásztor is horkolnak, mert elaludtak. . .)

(Kiünn ének csendül)

Sötét éjjel Betlehem tájára

Angyal szállott a pásztor tanyára

Mennyei fény terjedt széjjel

Földre szálla az eget királya.

(Angyalok jönnek a betlehemi istállócskával)

I. Angyal: Dicsőség mennyben az Istennek!

II. Angyal: Békesség, földön az embernek!

Angyalok mind: Jó pásztorok miért fétek?

Nagy örömhírt hozunk, néktek:

Im nalljátok, eljött Messiástok!

I. pásztor: (ébredszik) Hála neked nagy Isten, hogy elkülded Fiadat!

II. pásztor: (ébredszik) Leborulva imád most az egyszerű pásztorhad.

Angyalok:

Szerencsés óra, boldog éjszaka

Megszületett a Jézuska

Betlehemben az éjszaka,

Szerencsés óra, boldog éjszaka

Kelj fel juhász ki a hegyekben

Nyáját legeltetsz kinn e völgyekben

Ur Jézus született, jászolba tétetett

Betlehemben.

Gondolja jól meg

hogy a Bokrétások Lapja egész évi előfizetési ára összesen 1 P 50 fillér. Mit kap egyébként ilyen összegért? Csak ujságot kaphat, mégpedig olyan kedveset, mint a Bokrétások Lapja. — Fizessen elő!

Masinák, meg bokkréták

Két történetet illesztünk egymás mögé. Az egyik kis cikket Hosszúhetényből kaptuk, a másikat Szanyból, az egyiknek rádió-vonatkozása van, a másiknak film-kapcsolata, az egyikben a bokkrétások vannak a helységükön kívül s az egész falu lesi otthon távolról hazaszálló dalukat, a másikban a bokkrétások vannak otthon s — Argentiniában kerül az elítávozott falubeli elé masina után a bokréta. Igen, össze lehet kötni a két történetet, ha egyszer masina-ügyeskedés is van mind a kettőben.

Katinéni nótája

Vig nótaszóvái indult a hosszúhetényi bokréta a kaposvári virágoshét megnyitására, hogy a szebbnél-szebb virágoktól illatos várost egy baranyai bokréta is diszítse.

— Aztán figyeljék ám a rádiót — hagyták meg — mert a Katinéni nótájával izenünk haza.

Délután háromnegyed ötre jelezte a műsor a közvetítést, de már órákkal előbb gyülekeztek a falubeliek a rádiók hangszórói körül.

— Ki lehet-e majd hallani az Őrzsit, ki lehet-e érteni a Pistát?

Feszült várakozás közben egyszer csak hangzik a megígért dal: »Arass rózsám arass — Mőgadja n a garast — Ha én mőg nem adom — Mőgadja ga'ambom«. Mindenki figyel. Már találgatják, kinek a hangját lehet kihallani. Az a vékonyhangú az Őrzsit! Majd a Bőcz Gyurka hangját vélik felismerni. Van, aki esküt mérne tenni, hogy az nem a Gyurka, hanem a felső Kis Jancsi. Egyik ennek a másik annak a hangját kereste, kutatta. Katinéni is ott volt a hallgatók között, s még a szava is elállt, mikor a levegőn keresztül hallotta azt a nótát, amit már-már elfelejtett a falu is, de amit újra tanult tőle a bokréta és lám milyen gyönyörűen cseng: arass rózsám arass... de milyen igen gyönyörűen. Elmerengve nézett maga elé Katinéni. Mintha a nóta visszaidézné lelkébe fiatalságát is, mintha maga előtt látná a hullámozó buza-tengert, mintha sarlót érezve kezében és most zengő nótát dalolva szedné a mindennapit adó aranykalászt marokra. Vagy talán az arató-legényre gondol, aki már nem él. Ugy tetszett, mintha könnytől csillogna a szeme s már ki is buggyan egy könnyesepp, s végig gördül a fnélyen barázdás arcon, mikor reszketős ajka megnyílik és szépen, csendesen, öregesen már a bokkrétásokkal együtt folytatja: »Szerelöm, szerelöm — Átkozott gyötrelöm — Mér mőg nem termőtél — Mindön fa tetején?

Mikor aztán cigánykísérettel rázendítettek a bokkrétások ott Kaposban a »Szántok vetők, kaszálók, aratok«csárdásra, akkor... Hát azért biz' Isten: ha Katinéni nem »röstelkedött« volna, úgy eljárta volna a verbunkulust, akár csak a bokkrétások cselekedhetik ott a rádió mellett.

Sok súlyos csapás érte már Katinéni, mégis oly kedves kedvvel ültette el újra énekükbe az »Arass rózsám arass« gyönyörű nótát, ami talán már rá is az öreganyjáról szállt, meg a többi csodár.

Most hogy nehéz betegség is győtri, a bokkrétások áhitatos szíveivel kéri a jó Istent, adja vissza neki újra egészségét, hogy még igen soká lehessen — pártfogója a bokkrétának.

Nemes János, Hosszúhetény

Argentiniái levél

Bokrétás vonatkozású érdekes levelet hozott a posta Argentiniából, a sopronmegyei Szanyba, Sebestyén Ignác gazdálkodónak. A levelet József nevű fia írta a Hurlingham városból.

Sebestyén Jóska, vagy ahogy spanyolul hívják, Jose Sebestyén, 1925-ben huszonhárom éves korában kivándorolt Kanadába. Onnan 1932-ben került le Argentínába, ahol aztán megnősült. Elvette egy Temes megyéből kivándorolt telepes leányát és azóta ketten dolgoznak nagy szorgalmasan. És takarékoskodnak, mert mint írja: »Nem akarunk örökre távol maradni szülőföldünkötől! Nem tudjuk elfeledni Magyarországot, ahol ma keserves lehet az élet, de mégis édesebb mint itt. Mert Magyarország. Előbb-utóbb haza akarunk menni«.

Igen, igen, ott küzködik Jose Sebestyén József a délamerikai gumigyárban, hogy néhány dollárt összegyűjtsön, de közben az édes anyaföldről álmodik. Hogy majd egyszer ő is vissza térhet falujába, hogy lesz majd néhány hold földje, amiből szép csendesen megéldegél a családjával.

Történet pedig, hogy a huszonöt ezer lelket számláló magyar telepen mulatságot rendeztek abból az alkalomból, hogy ott bemutatásra

került a Hungária című magyar film. Hát hogy is maradhatott volna el erről a bemutatóról az egykori szanyi legény!? Bizony be is ült a nézőterre, és nagy figyelemmel nézte, mint elevenedik meg előtte a magyar róna, magyar bérc, a magyar föld a maga, csodálatos szépségeivel, méltóságteljes pompájával... Amikor hirtelen különösen nagyot dobban a szíve. Megjelenik a vásznon a — hármastornyú szanyi templom, megszólal a szanyi harang, az ő falujának népe gyülekezik, indul kocsikon ki a faluból, mert Anna napja van s ilyenkor bucsu a Szent Anna kápolnánál, ami vagy három kilométerre van a községtől. Feltűnik az idilli helyen fekvő kis szanyi Szent Anna kápolna s az ősi viseletben szépségeskedő leányok ajkán felcsendül a Sebestyén Jóska fülének oly ismerős ének: »Köszöntünk Szent Anna, anyák tüköre...« Utóbb új, vidám képek kápráztatják, verbunkost járnak árvalányhajas kucsmában, ékes purucokban daliás szanyi legények a hármastornyú templom előtt. Itt így írja: »A Bakos húzta nekik. Az any Pongrácz Lajos is táncol, de hogy kivel? Azt hiszem a Török-lánnyal, férjhez ment-e már?« A kis utcán meg Pásztor Bősztör húznak vidám szanyi gyerekek. A kocsmában meg az öreg táncos a Kotsis Antal bácsi járta az üveggel ugy-e? Nem tudom mikor vették fel ezt a filmet, de nekem akkora örömet szerzett, hogy ki sem tudom mondani. A barátaimnak büszkén is mondtam: Ezek az én falubeliek ám. És a barátaim ugyancsak gratuláltak. Mondják meg az igazgató urnak külön, hogy nagyra lehet. (az igazgató ur Kokas Kálmán ig. tanító. A szerk.) Hej, de igyekszem ezentúli még jobban takarékoskodni és hazakerülni, igen hamar. A szanyi bokkrétások itt bizonyosan kísérletet tesznek, hogy a megható elismerést továbbadják. (Ez az áthárítás már szükségtelen, tehát töröltem, A szerk.)

Kokas Kálmán Szany.

De kicsoda is a cigándi „helyi elnök“?

„A cigándi bokréta elnökségét leveldi Kozma György, Zemplén vármegye főispánja vállalta“.

Ej, mit is jelent e h iradás? Egy vármegye főispánja, mint falusi bokréta elnöke, hogy kell ezt érteni?

Leveldi Kozma György főispán ur öméltósága ambicionálja, hogy helyi bokréta-elnök legyen — kis faluban? Hisszük, nagyon hisszük, szentül, hogy ambicionálja, más-ként nem is vállalta volna. Aki vármegyéjében a magyar élet rendelkezéséből, magas polcán sok ügy felett áll — bokrétás ügyekben „alkalmazkodik“. Leveldi Kozma György, amikor bokrétás ügyekben, mint „helyi“ elnök vállal feladatot — a főlényes-ség sztratoszférájába emelkedett.

Amikor viszont itt-ott olyannyira, minden-áron és ürüggyel hegyibe igyekeznek kerül-

ni öt esztendő eredményeinek Vagy, ami még keserveesebb öt esztendő jól kialakított dogmáinak.

Jól tudjuk természetesen, hogy amikor falujában helyi-bokrétás-elnökséget vállal, ez nem jelenti egyúttal azt, hogy ezentúli már minden, de minden szombaton ott ül a bokrétás fiatalsággal a körben — leveve öregek ajkáról a régi szépségeket, ösztökélve az ifjúságot, hogy ezt újra viruló léletté tegye — nem jelenti, hogy személyesen vezetni őket azontúl bokrétás ünnepekre, dirigálva ott őket, no, induljon az első pár, mindez azonban nem változtat az eluatározás szimbólikus értelmén és értékén.

Elragadtatott örömmel — hogy így is járhatnak el nagyurak lélekben is nagyon nagy urak — és egyúttal a legtisztéletteljesebben köszöntjük a „helyi elnököt“,

A bokréta derüje

Koppányzántói származás

A szántói Nagy Kristóf

Készülődünk a bécsi táncversenyre. Nagy volt az izgalom, különösen akkor, amikor megtudták, hogy hajón utazunk, Budapesttől — Itécsig. Persze a legtöbb szántói bokrétás nem látott még nagyobb vizet a Koppány-pataknál, hajón meg még egyik sem ült, hajót látni is csak képen látott. A bokréta egyik tagja határozottan szabódott, hogy de bizony ő nem ül a hajóra, mert hátha elmerül. Történetesen, majdnem két méter magas férfi.

— Pedig neked el kell jönnöd — így egy másik — te leszel a nagy Kristóf, aki a sülyedő hajóról a nyakad között a partra cipelsz majd bennünket. Neked legfeljebb ha a derekadig ér majd a víz, no, csak készülj.

Nevetett s csak megnyugodott.

Hol vannak ennyi ideig?

Táncmulatságot tartottunk. A zenészeket vidékről fogadtuk. Vonattal jöttek, az állomásra két kocsi ment eléjük. A zenészek késnek. A fiatalság már nagyon nyugtalan, szívesen táncolna. Én bennem — forr a méreg: hol vannak ennyi ideig? Végre jön ám sebes trappban a két kocsi. Megállanak. Szörnyű haraggal támadok Simonra, aki az első kocsi lovait hajította:

— No, mi az máj Simon?

— Késelt a vonat, mester ur — szól Simon.

— Aztán mennyit késelt?

— Hét litert — felelte szerényen.

Első pillanattal bizony nagyot néztem, de aztán rögtön elfogott a nevetés.

Az ám, az állomásról bementek a közeli korcsmába Simonék és megittak hét liter bort, mielőtt tovább indultak a zenészekkel

(K. J.)

Az ujfajta „fékető“

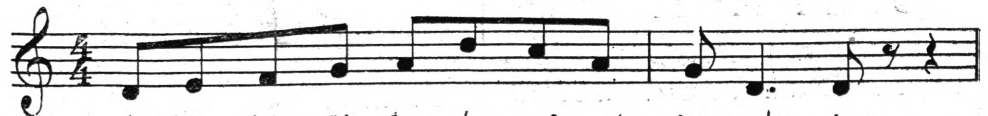
Rimóeról emlékeztetnek:

A Városi színház kivilágított színpadán vagyunk. Éppen elrendezem a „karéjt“ s kezdjük a próbát.

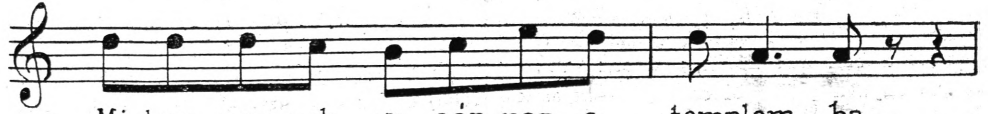
Paulini Béla persze lent gubbaszt a sötét nézőtérben.

Ahogy az első táncos jelenetünk véget ér — sarkantyus legényeim ugyancsak megforgatták piroseszmás párjaikat — a sötét mezőből csak élém világlik Paulini — feje. Merthogy én ebből az emberből csak a fejet látom mindig. Azt a különleges fejet, amit egyébként az örökké szájában füstölő büdös kis pipával együtt meg kellene mintázni egy akkora darab kőből, mint maga a

TARDI DAL

, A kis tar-di le-á-nyok-nak nincs pár-ja,

Mi-kor men-nek va-sár-nap a templom-ba,

Ol-va-só és i-ma-könyv a ki-csi ke-zé-be.

Ré-gi sze-re-tő-je van az e-szé-be.

Volly István feljegyzése

A kistardi legényeknek nincs párta,
Mikor mennek vasárnap a korcsmába,
Boros üveg jobb kezébe, összecsergeti,
Bal karjával a babáját öleli.

városi színház . . . (Fele is megfelel, A szerk.)

Feljön, luposan mosolyog a bajusz alatt, smint karonfog és félre von.

— Baj van, — mondja.

— Ugyan mi?

— Muszáj nekik bugyit!

— ? — ?

— Okvetlenül.

— De otthon sem viselnek effélett. Mondtam, hogy tiszta etnografiát hozok. S neked ez baj?

— Nem, nem, de hát mikor forognak, tudod . . . hogy is mondjam . . . itt az első öt sor ülés kicsit mélyen van és hirtelen megfélekedezik róla mi a szigorú etnografia és itt-ott majd felnevetnek, nem kedvelném én különösen mélyen van a zenekar . . .

— Csupa irigység — tréfálkozom.

De ő csak előtornász egy gyűrött húspengőst.

— Végy nekik egy-egy bugyit valahol.

Mikor aztán egy közeli áruházban megvásároltam a nyole drb. fényes táncnadrágot, visszamentem s felvittem szépeimet egy öltözőbe. (Hiába itt most én vagyok az

édesapjuk is, meg az édesanyjuk is.) Tréfásan közlöm velük, hogy most mindenki kap egy ujfajta „féketőt“.

No, van kacagás, mikor ráeszmélnek, hogy miesoda is az az ujfajta „fékető“.

Magyarázom aztán nagy szorgosan, hogy miképpen kell a gummiját széjjelhúzni, meg miegymás. Aztán kiosztom.

Forgatják, kuncognak, míg végre az egyik huncutszemű piroseszmás a szemembe hunyorít:

— De igazgató ur, melyik ennek az eleje, meg a hátulja?

Azt a kacagást, csak úgy dültek egymásra. De aztán csak megtalálták elejét is, hátulját is.

Radványi Lajos, Rimóc.

Ébredj, hej!

Váraljai történetke . . .

Várni kell az állomáson, javarésze bóbiskol a mozgalmatlan nap után. Két legény nem enged a fáradtságnak, sőt az egyik nem nagyon nézheti, hogy mindenki bóbiskol.

— Ébredj hej! — Csapott le a melléte szunyókáló harmadik legényre, aki kegyetlenül horkolt és fujt.

— No, no, miről van szó?

— Arrul, testvér, hogy itt a gróf fel akar fogadni.

— Engem? Aztán minek?

— Építet egy szélmalmot és veled akarja majd fujtatni a vitorlákat.

J. GY.

Kérjük előfizetőinket, szerezzenek jó ujesztendőt a Bokrétások Lapjának: egyetlen egy új előfizetőt szerezzen mindenki új esztendőre. Egyetlen egyet! Lépdeljünk a legteljesebb nyilvánosság felé, szükség van rá, hogy szavunkat sokan hallják.

BOKRÉTÁS HIREK

A bokréták vezetőségeihez.

Januári számunk részére a bokrétás cikkeket, híreket lehetőleg december végéig, de legkésőbb január 5-ig kérjük.

„Már a bokrétás nóták, táncok voltak nagy előnyben”, Hosszúhetényből bizonyos lakodalommal kapcsolatban kaptuk alábbi hírt. Szabó József gazdálkodó, egyébként helyi titkár foglalta irásba.

November 24-én Hosszúhetényben is lezajlott egy lakodalom, de ezzel nem azt akarom mondani, hogy erre felé ritka a lakodalom. Nálunk nem még ritkaság számba, ha egy-egy öszön husz-huszonöt lakodalom is van. De amiről most pár sort akarok papírra vetni, ez már kicsit különbözik a többitől. Hogy miben, azt én látam, meg a többi bokrétás. Ez a lakzi, amiről irok, kétszáz személyt fogadott magába. A falu egyik legszebb leánya és legénye, Radó Rózsika és Barkó Ferenc keltek egybe, sok finom enni és innivaló volt, de az örömnünk azért igen nagy, mert ezen a lakodalmon már a bokrétás nótákat, a legszebb bokrétás nótákat, azokat mind, aki csak ott volt énekelte velünk. Mind a kétszáz. A híres falunkbeli banda, Fülöp Józsi vezetésével fél éjjel csak bokrétás nótákat muzsikált. És ha egy-egy bokrétás elkialtotta magát, éljen a Bokréta szövetség, olyan éljenés tört ki, hogy csak úgy rezegtek a falusi ház ablakai. Nem kell féltetni már a bokrétásokat, ahol azok jelennek meg, jókedvnek kell ott lenni, ha ugyanis esetleg nem temetésről van szó. Örömmel írom, hogy azok is velünk éreznek már, akik nemrég még ellenséges érzülettel voltak, mert nem tudták miről van szó. És még külön említést érdemel ifj. Bócz György, a bokrétás jeles tagja, aki egyfolytában végig táncoltatta a bokrétás menyecskeket, lányokat, azonkívül a többit is, de egy szál, pedig sekan voltak, de erről már beszámoltunk.

Eddig szól a közlés. Igen, Hosszúhetényben is — „előnybe kerültek” hát a bokrétás nóták, táncok és a lakodalomban ügylátszik véglegesen megpecsételődött a barátság azokkal is, akik — egyideig nem voltak a Bokréta barátai. Ezen a gyerek-betegségen mintha minden helység átesne. Igen, Hosszúhetény elég hamar átesett a bokrétás gyermek-betegségen, hiszen az odavalósi bokréta egy éves sine. Hosszúhetény hamar belátta, hogy a bokréta itt-ott való utaztatása nem személyek szereplése, hanem igenis a helység kiállása — képviselői útján és hogy az egész bokréta-ügynek már-már az ország szempontjából számtalan jó értelme van és a helységek szempontjából sine egyetlen egy rossz értelme. És hogy „madarat tolláról, községet bokrétájáról le-

het megismerni,” tehát örüljön Hosszúhetény, hogy a bokréta tagjait jól sikerült összeválogatni község dicsőségére.

*

Váralján december 12-én, délután tartják esküvőjüket Ujhelyi Erzsébet és Szósz Sándor. A lakodalmon részt vesz az egész váraljai bokréta és — ahogy ez a bokrétás helységeken hálát Istennek kezd rendszer lenni — a lakodalom a bokrétás elvek alapján teljes bokrétás „forsifit” szerint megy végbe.

*

Balla Miklós és Balla Zsuzsánna, a Cigándi Bokréta érdemes tagjai, december 13-án tartják ősi szép lakodalmi szokások keretében esküvőjüket. Násznagy: Kántor Mihály igazgató tanító.

*

Isten éltesse az új bokrétás párokat, bort, bűzát, békességet kíván a bokrétás újság, szépasszony feleséget már nem, mert az már van.

A „London News” a párnatáncról. A legnagyobb és legszebb kiállítású angol képeslap, a London News hasábjain oldal szélességben ismerős arcokat látunk. Nyole, de igazán helyre magyar menyecske, mosolygós az egyik s a másik még mosolygósabb s a menyecskék magasra nyújtott kezében csupa virág párnák. Valóban, a szakmári Bokréta nyole menyecskeje mosolyog felénk: a Gyöngyösbokrétá idején, ott a Városi Színház környekén, a Tisza Kálmán-terén kapták le őket s most a tében megjelenő lapból a legkedvesebb nyári napok emlékeztetése mosolyog. Az angol szöveg természetesen megmagyarázza, hogy a párnatánc a magyar lakodalmi szokások egyik legszebb részlete, csak magyarázzák is, mert a magyar népművészet megfelelő keretű csillogtatása előbb-utóbb azt is megmagyarázza, hogy nemcsak és minden megnyilvánulásban különösen tehetséges nép él itt, amelyre bátran büszke lehetne egész Európa, bátran, egész bátran. S lám ezt töreli, zuzalja, számtalan évszázadok óta, itt-ott már-már engedni, ezt óvni kell, mint a jó Istennek a föld számára adott külön kedveskedését... A Magyar Bokréta a jó Isten legjobb kedvében teremtett virágoskertje...

A cigándi bokréta Sáropatakon. Cigándról írják: A Sánospataki Főiskola Faluszemináriuma meghívta a Cigándi Bokrétát, hogy ott előadást tartson. Habár ugyanazon időben más előadás is volt a városban és közvetlenül a bemutató előtt való esté szintén egy nagyobb szabású előadás volt, mégis színi megölt a tágas „Mudrányterem”. A főiskola tanári kara, élén a költő Novák Sándor igazgatóval, a város közönsége, a tanulóifjúság sok száza alkották a Cigándi Bokréta előadásának kedves és hálás közönségét. A táncokhoz a Főiskolai Faluszeminárium zenekara muzsikált, a csárdásokat

úgy talp alá húzta ez a zenekar, hogy például a kemény csárdás alatt majd leszakadt a dobogó, természetesen, így is kell húzni. Az előadást a főiskola ifjúsága egészítette ki, természetesen nem népművészeti értelmű résszel. Bevezetőt Dr. Ujszászy Kálmán theol. professzor, a Faluszeminárium fáradhatatlan vezetője mondott. Az egyes bokréta képek előtt alulírott mondott ismertetőt. A vendégzeretet, mellyel a főiskola faluszemináriuma fogadta a Cigándi Bokrétát — a gazdalogényeket és lányokat a tudomány utjain járó főiskolai ifjúság — a legteljesebb volt, falu és város forrt össze és a falu leendő vezetőinek szíve összedobbant a faluval, amint dr. Ujszászy mondott: „nem csak Cigándéval természetesen, hanem minden faluval — a magyarok szenvedő élte méri az örök életét...”

Kántor Mihály Cigánd.

Bokrétá est Galgahévizen. A galgahévi bokréta január második felében bokrétát rendez.

A szanyi „magyar karácsony.” A Rádió tavaly karácsonykor néprajzi közvetítést adott Szanyból »Magyar karácsony« cím alatt. Ez az ünnep természetesen elsősorban hanghátasok irányában épült fel, akkor a hét képből a látható részre nem fordítottunk nagyobb figyelmet, az idén azonban a szanyiak helyi ünnep keretében megismertük a Magyar karácsonyt, de ez alkalommal a látható rész kiteljesülésére is megfelelő gondot fordítva. A közvetítés tavaly egyik iskola tereméből történt, az idén — egyelőre helyi vonatkozású szinpadai beállításba kerül a Magyar karácsony. Itt mindjárt megemlítjük, hogy a Magyar Bokréta Szövetségnek szándékában van az így kiképzett hét képet jövőre egy-néhány más képpel megtoldva s más bokréták ilyen értelemben való bevonásával, valamelyik vidéki nagyvárosban »A magyar bokréta karácsonya« címen bemutatni. Hogy a szövetség egyre jobban megvalósítsa azt a célját is, hogy a nem lóhalálában, de annál gondosabban előkészített s annál nagyobb szabású népművészeti ünnepeit elossa nemcsak az országra, de az egész esztendőre is, a Magyar Bokréta farsangjától a Magyar Bokréta Karácsonyáig.

A szentistvániak népdalestje. A szentistvániak december 8-án népdalokból összeállított műsorral házi bemutatót rendeztek, de az est keretében természetesen népi eredetű játékok is szerepeltek. Az estet dec. 9-én megismételték.

Felelős szerkesztő és kiadó:

PAULINI BÉLA

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 49. szám.
Telefon: 40-5-44.

Hoffmann és Társa nyomda, Próféta-utca 7.